

Nr 15.

Ankom till riksdagens kansli den 4 februari 1926 kl. 12 m.

Utlåtande, i anledning av väckta motioner om pension åt korrekturläsaren Carl Oskar Lundin.

I två till bankoutskottets förberedande behandling hänvisade likalydande motioner, väckta den ena i första kammaren under nr 61 av herr *von Geijer* och den andra i andra kammaren under nr 122 av herrar *af Ekenstam* och *Hagman*, har hemställts, »att riksdagen måtte bevilja korrekturläsaren i riksdagens tryckeriexpedition *C. O. Lundin* för hans återstående livstid en årlig pension av 1,500 kronor från och med den dag avsked i vederbörlig ordning beviljas honom».

Till stöd för yrkandet hava motionärerna anfört följande:

»Vid innevarande riksdag har till korrekturläsare antagits f. d. faktorn *Carl Oskar Lundin*. *Lundin* uppnår emellertid enligt vad bifogade åldersbevis utvisar den 9 nästkommande februari 82 år och synes med hänsyn till av denna höga ålder föranledd försvagad hörsel icke böra någon längre tid kvarstå i tjänst.

Lundin antogs år 1905 till motläsare i riksdagens tryckeriexpedition och har sedermera oavbrutet varit anställd som tjänsteman i denna expedition, med placering från och med år 1907 som korrekturläsare, och omfattar således denna hans tjänstgöring sammanlagt mera än 21 år. *Lundin* har jämväl tjänstgjort vid samtliga under denna tid infallande urtima riksdagar. Enligt tryckeriföreståndarens härmed vidfogade intyg har *Lundin* under den tid, denne samarbetat med honom, med samvetsgrannhet, nit och mönstergill punktlighet fullgjort sina åligganden.

Vid sådant förhållande synes *Lundin*, som är för sin utkomst beroende av sin inkomst från riksdagen, vid sitt frånträdande av sin tjänst som korrekturläsare böra komma i åtnjutande av pension.

Vid två särskilda tillfällen under senare år har riksdagen i anledning av väckta motioner berett korrekturläsare inom tryckeriexpeditionen pensioner, nämligen år 1914 (se bankoutskottets utlåtande nr 7 vid 1914 års B-riksdag) åt korrekturläsaren *H. A. Brander*, och år 1919 (se bankoutskottets utlåtande nr 26) åt korrekturläsaren *G. M. Karlström*. *Brander* hade därvid varit anställd som tjänsteman i tryckeriexpeditionen i närmare 35 år samt *Karlström* i över 25 år. Bägge dessa korrekturläsare tillerkändes en årlig pension av 1,500 kronor. Jämväl *Lundin* synes böra komma i åtnjutande av en penison å enahanda belopp. Då *Lundin* vid sitt antagande som korrekturläsare innevarande år förklarats skyldig att avgå, så fort han beretts pension, torde pensionsrätten böra inträda omedelbart efter ett riksdagens bifall till denna motion.»

Utskottet.

Av utredningen i ärendet framgår, att Lundin, som enligt vad utskottet inhämtat uppbär pension för enskild tjänst till belopp av 2,000 kronor, först år 1905 vid 61 års ålder vunnit anställning hos riksdagen.

Utskottet vill erinra, att vid förlidet års riksdag fråga förevar om beviljande av pensioner åt två hos riksdagen anställda stenografer. I sitt i detta ärende avgivna, av riksdagen godkända utlåtande (nr 19, punkten 1) anförde utskottet principiella betänkligheter mot att en även under längre tid innehavd anställning hos riksdagen i och för sig skulle kunna anses berättiga till erhållande av särskild pensionsförmån samt framhöll, att utskottet därför måste ställa sig i hög grad betänksamt mot varje förslag, som kunde vara ägnat att medföra prejudicerande verkan i sådan riktning. Utskottet uttalade vidare, att i de enstaka fall, då riksdagen tidigare beviljat pensioner åt befattningshavare, som under lång tid innehaft anställning hos riksdagen, anledningen därtill enligt utskottets förmenande närmast varit att söka antingen i att befattningshavarens verksamhet ansetts hava varit av särskild betydelse för riksdagens arbete eller att befattningshavaren funnits vara i behov av något understöd.

Vid prövning av nu förevarande ärende har utskottet funnit några särskilda skäl icke föreligga av sådan art, att de enligt vad nyss angivits synas kunna motivera beviljande av pension. Utskottet har alltså ansett sig böra avstyrka bifall till de föreliggande motionerna.

Utskottet får sålunda hemställa,

att förenämnda motioner I:61 och II:122 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 4 februari 1926.

På bankoutskottets vägnar:

BERNH. ERIKSSON.

Närvarande: se anteckning vid utlåtandet nr 14.